

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milian.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-
Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís,
Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí
Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu,
Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard
Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot,
Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
David Garrido, Salva Giménez, Ricard González, Joan
Antoni Guerrero, Rossanna Melià, Pelai Pagès, Óscar
Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep Piera, Carles
Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Nicolàs Tomás, Àlvar
Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Arnas, Alba Collado, Arnau Figueras,
Maria Vilella.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de portada: Efe

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Terratrèmols reials

La declaració de la infanta Cristina davant el jutge José Castro per les seues presumptes connexions amb el *cas Nóos* ha tornat a deixar en evidència la institució monàrquica i la família reial. Una vegada més s'han sentit amb força les veus que consideren necessàries l'abdicació de Joan Carles I i l'entronització del que es convertirà en Felip VI. És una anècdota, però mereix destacar-la: fora de l'Audiència Provincial de Palma, allunyats per un cordó policial estricte, es van aplegar unes desenes de persones que portaven banderes republicanes i que cridaven contra la monarquia. És cert que aquest sentiment ara no sembla majoritari en l'opinió pública, com també ho és que en les manifestacions que es convoquen arreu de la geografia espanyola cada vegada despunta més la bandera tricolor. El debat és real i prendrà més cos a mesura que la salut de Joan Carles I es faça més precària o que avance el procés contra Iñaki Urdangarin.

En les seues darreres aparicions públiques l'actual rei d'Espanya ha evidenciat un estat cada vegada més deteriorat. I encara ressonen les paraules en què demanava perdó per una cacera d'elefants que es va guanyar un fort rebuig popular. Hi ha monàrquics sentits i declarats que consideren que ha arribat el moment de l'abdicació. Afirment que la institució necessita un fort revulsiu per salvar la pròpia imatge, la pròpia continuïtat. Un revulsiu que només pot garantir la substitució de l'actual monarca. Per què Joan Carles I s'hi resisteix tant? N'hi ha que consideren que el rei d'Espanya encara té fixos en la memòria els esforços i els sacrificis que va haver de fer per aconseguir recuperar la corona. Una corona que el seu pare havia perdut i que ell ara vol mantenir fins al final. També n'hi ha que diuen que una abdicació podria obrir la caixa de Pandora. És a dir, el debat social sobre la conveniència de mantenir l'actual monarquia o la necessitat democràtica de tornar a girar cap a la república. Seguint aquesta hipòtesi, bastant raonable, no és estrany que Joan Carles I vulga evitar qualsevol risc. Ara, també és possible que no tocar res i esperar que la substitució arribi per la via successòria convencional també comporta perills per a una família que s'ha situat per mèrits propis en el centre de la polèmica.

Tot això, no cal dir-ho, a Catalunya es veu i es viu d'una altra manera. Hi ha milers de catalans indiferents al debat i al dilema. Moltíssimes persones que consideren que, arribats al punt en què s'ha situat la societat catalana, les dificultats de la monarquia espanyola o la possibilitat de decantar-se per la república no els farà canviar ni d'opinió ni d'opció nacional.

Als nostres lectors

Sobre l'abdicació, encara

Davant la pèrdua de credibilitat de la monarquia, tan forta com la que pateixen les altres grans institucions de l'estat, la pregunta que es fa tothom és per què el rei no accepta una solució dràstica però que podria resultar efectiva: l'abdicació. Hi dediquem un ampli dossier. Miquel Payeras reuneix tota la informació sobre els inconvenients i els avantatges que considera el mateix monarca. Àlex Milian entrevista el diputat d'Esquerra Republicana Alfred Bosch i l'heraldista Armand de Fluvià. També aquesta setmana

Víctor Maceda i Xavier Aliaga ressegueixen la darrera tensió política que somou el País Valencià: l'ofensiva que ha llançat el govern d'Alberto Fabra contra l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, arran de la publicació del seu diccionari.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.